

Kapitola první

Vojna a příměří

Byl to příjemný dvůr, čistý a dobře udržovaný. Nové dětské hřiště s travním kobercem pod skluzavkami a houpačkami, záhony se spoustou květů, okrasné jezírko, lavičky pod starými zelenajícími se stromy a v rohu dokonce prostor pro kuřáky - plastová budka, chráněná ze tří stran před větrem. Je možné, že obyvatelé domu vážně chodí sem, místo toho, aby kouřili na balkonech nebo na krytém zápraží? A dokonce i v zimě? Tak tomu se mi tedy opravdu nechce věřit!

Soudě podle všeho ale museli dům s takovým dvorem obývat samí dobří a veselí lidé. Na hřišti s houpačkami by měla povykovat děcka, na lavičkách by měli sedět stařečkové a stařenky a probírat své stařečkovské a stařenkovské záležitosti a uprostřed dvora by měla sedět tlustá zrzavá kočka a vylizovat si srst.

No dobrá, tak nemusí být zrovna zrzavá. Ať si je klidně černá.

„Byl to takový ošklivý zvuk,“ řekla správkyně domu.

„Ošklivý, to znamená co?“ zajímal jsem se. „Ué-ué-éé?“

Správkyně se zachvěla. Byla to robustní, podsaditá žena, která nevypadala, že by měla sklony k hysterickým záchvatům. Ostatně, už jí muselo být hodně přes padesát a působila dojmem, že má ledasco za sebou.

„Ne, až tak ošklivý ne,“ řekla. „Bum!“

„Bum?“ Upřel jsem na ni ironický pohled.

Správkyně nafoukla tváře a vydechla:

„Píí!“

Skutečně to vzdáleně připomínalo zvuk výstřelu.

„Odkud to zaznělo?“ zeptal jsem se.

„Z okna.“ Správkyně ukázala nahoru, na balkon ve druhém patře. Balkonové dveře byly pootevřené. „Byla jsem tady u zdi a...“ Zaváhala.

„Kouřila jste,“ přikývl jsem.

„Nesmíme se moc vzdalovat od domu,“ začala se ospravedlňovat správkyně. „Stála jsem tady, všude byl klid, a pak najednou: ‚Pif!‘ Šla jsem nahoru. Ozvalo se to z profesorova bytu...“

Když to říkala, tvář se jí mírně zachvěla. Pochyboval jsem ale, že by skrývala nějaký zločin. Mohlo se jednat o něco milostného, ale na druhou stranu, proč by si měl „profesor“ něco začínat s někým tak starým a nehezkým? Taky v tom mohla být nevraživost. Vůči profesorovi? Ne... Ale musí to s ním mít nějakou souvislost...

No nic, tohle nechme na později.

„Neotevívá?“

Správkyně zavrtěla hlavou. „Neotevívá! Ale do práce nešel. Jeho žena... Ta odešla hned ráno, ale on zůstal.“

Aha. No jistě. Takže ona nemá ráda profesorovu manželku. Což, to se stává.

„Jeho žena odešla ještě před ‚bum-pif‘?“ zeptal jsem se.

„Ano,“ řekla správkyně s neskrývanou lítostí v hlase.

„A kdo tam s ním tedy zůstal?“

„Nikdo.“

Pracovní verze událostí se už pomalu začínala rýsovat. A nebyla moc pěkná.

„Tak tedy... Podezřelý zvuk jste uslyšela...“ Podíval jsem se na hodinky. „Před čtyřiceti sedmi minutami.“

„To je hodně,“ povzdechla si správkyně.

„Jmenuje se Viktor Aristarchovič?“ ujistil jsem se.

„Viktor Aristarchovič.“ Správkyně přikývla. Ve tváři se jí teď zračil nefalšovaný smutek. „Byt číslo dvacet čtyři.“

Správkyně už zřejmě měla na to, co se přihodilo, jasný názor. A já byl zvyklý názorům žen, které ještě jezdily do lesů sbírat houby a bobule, důvěřovat.

„Zůstaňte dole,“ řekl jsem. „A kdyby něco... volejte mým kolegům.“

Přikývla a zeptala se: „A nemám třeba zavolat domovníka?“

„Zavolejte,“ dovolil jsem jí, načež jsem vešel do domu a začal stoupat po schodech. Patra jsou tu nízká, takže si vystačím i bez výťahu, a aspoň cestou zkontroluju situaci.

Dům zevnitř vypadal stejně hezky jako zvenčí. Všude čisto, na okenních parapetech květiny, žádné nedopalky a graffiti na stěnách. Bydlí tu samí slušní lidé s dobře vychovanými dětmi... I když ne, tady je jeden nápis, sice přetřený bílou barvou, ale na zdi pořád dobře viditelný: „HNUZNÝ KVAJZLI!“

S obsahem sdělení sice souhlasím, ale stejně by se po stěnách čmárat nemělo.

Dveře bytu číslo dvacet čtyři byly také pěkné. Samozřejmě kovové, ale zvenčí obložené dřevem. Se dvěma zámky. A kukátkem. Všechno, jak se sluší a patří.

Upřímně řečeno jsem už měl dost informací na to, abych zavolal čistící četu. Ale to, co by se stalo po jejím příjezdu, se mi nezamlouvalo.

Odepnul jsem si od opasku vysílačku a stiskl tlačítko.

„Tady komisař Denis Simonov, smrtelné případy. Nacházím se na adrese: Poslední ulička, dům číslo dva, byt dvacet čtyři. Zdá se, že se zevnitř ozývá slabé sténání a volání o pomoc!“ oznámil jsem hlasitě. „Podnikám kroky nezbytné pro vniknutí do bytu.“

A než se dispečer vzpamatoval a stačil něco říct, znovu jsem si připevnil vysílačku k opasku a vytáhl pistoli.

Není nic hloupějšího než se pokoušet prostřelit zámek. Dveře se mohou zaklínit tak, že už s nimi nepohne vůbec nic. Nebo se vám kulka odrazí rovnou do hlavy. Ale na vybranou... na vybranou já teď prostě...

Vteřinku jsem se pozorně díval na dveře a pak jsem do nich šťouchl hlavní.

Plynule se otevřely. Vůbec nebyly zamčené, jen pečlivě přivřené.

Měl jsem štěstí. Musel to být opravdu inteligentní člověk, tenhle Viktor Aristarchovič. Nechat dveře otevřené, když se chystáte zastřelit, je opravdu, ale opravdu kultivované.

„Viktore Aristarchoviči!“ zavolal jsem pro jistotu do šerého bytu. „Bylo otevřeno! Mohu dál?“

Ticho.

Ano, správkyně domu zřejmě slyšela dobře a moje domněnka byla správná.

S pistolí v napřažené ruce jsem vstoupil do bytu. Nalevo... Napravo... V předsíni čisto. Vlastně tu opravdu bylo hodně čisto - všechno uklizené, každá věc na svém místě. Buďto je profesorova manželka skutečně pořádkumilovná, anebo si platí dobrou hospodyni. Osobně sázím na druhou variantu.

V předsíni bylo hned několik dveří.

Za jedněmi se nacházela toaleta. Čisto.

Za dalšími chodbička, vedoucí do kuchyně. Taky čisto - jen zápach připálené kávy ve vzduchu. Elektrický sporák byl kvalitní a vypnul se sám, ale konvice na kávu ztmavla a její plastové držadlo se částečně roztavilo.

No, tím tedy odpadají i poslední pochybnosti.

Z kuchyně vedly další dveře - do obýváku. Opatrně jsem tam nakoukl. V místnosti se zataženými závěsy vládlo přítmí.

Ale i tady bylo čisto.

Vyrazil jsem napříč obývánkem. Cestou jsem se neustále otáčel doprava doleva a pečlivě naslouchal. V televizi běžel zpravodajský kanál s vypnutým zvukem. Dveře na chodbu, další toaleta (čisto), dveře do ložnice - čisto. Malý pokojík se dveřmi do předsíně a ještě dvěma dalšími. To je mi tedy ale důmyslný půdorys, pomyslel jsem si. Dalo by se tu z fleku hrát na schovávanou. Takové byty nesnáším.

Dveře... Další ložnice. Dětská? Ale ne - ložnice dospělého. Takže manželé tedy spali v oddělených ložnicích? Aristokrati jedni...

A úplně poslední dveře...

Ještě jsem je ani neotevřel a už jsem pocítil ten zápach - slabý zápach střelného prachu, krve a ještě něčeho ostře kořenitého. Byl to zápach, který jsem znal opravdu důvěrně.

Přehodil jsem si pistolí do levé ruky a pravačkou jsem vytáhl z pochvy mačetu. Pak jsem dveře kopnutím otevřel.

Bylo tu o něco světleji, zato krev a sračky smrděly přímo příšerně.

Profesor Viktor Aristarchovič stál u otevřených dveří na balkon a vedle něho leželo na podlaze velké překocené křeslo. On sám se mírně kymácel a pocukával hlavou, skloněnou na stranu. Je to tak vždycky – všichni na začátku nedokážou udržet hlavu, což mě, abych se přiznal, přímo děsně irituje. Profesor měl na sobě hodně obyčejné domácí oblečení – staré pomačkané tepláky a modrou kostkovanou košili, na zádech potrhanou a ztmavlou krví. Když jsem vstoupil do místnosti, začal se ke mně pomalu otáčet.

„Proč ses střílil do srdce, ty tunto?“ řekl jsem a vykročil k němu. „Měl sis mířit na kebuli. Nemusel by ses trápit a mně by ubylo práce.“

Profesor mi samozřejmě neodpověděl. Vlastně těžko říct, jestli se vážně trápil – v jeho nehybné, našedlé tváři se nezračily žádné emoce. No, samozřejmě kromě hladu. Zaostřil na mě pohled hluboko zapadlých kalných očí a lačně vycentil zakrvácené zuby. Z nějakého důvodu jsem si Viktora Aristarchoviče představoval jako staršího pána, ale on ve skutečnosti umřel docela mladý – nebylo mu víc než čtyřicet. Když mě profesor uviděl, tlumeně zaúpěl: „Ué-é-éú,“ a pokusil se projít rovnou skrz stůl. Ten byl ale pevný, masivní, s deskou potaženou kůží a těžkými skříňkami po stranách. To se ví, že profesor projít nedokázal, ale pořád se o to úporně snažil – přešlapoval na místě a natahoval ke mně ruce.

Na začátku jsou tupí jako polena.

„No, nedá se nic dělat. Zaútočil jsi na mě a já byl nucen se bránit,“ oznámil jsem mu a zvedl pistoli. Něco mě ale znepokojovalo. Něco tady bylo špatně...

„Úúúú-ééé!“ zavyl profesor tesklivě, jako by snad jeho mrtvý mozek dokázal pochopit, že se blíží skutečná a definitivní smrt. Zakrvácená ústa se otevřela ještě širěji.

Zakrvácená!

Prudce jsem se otočil doleva a přitom přemýšlel, co se mi teď asi zaboří do těla – prsty anebo zuby.

Ale zatím bylo všechno v pořádku.

Ten druhý byl skutečně tady. Ožvýkaný, potrhaný a zkrvavený třicátník – můj vrstevník. Hrdlo měl prokousnuté,

košili rozervanou a pořádný kus břicha mu chyběl. Muž se převaloval v kaluži tmavé krve, kopal nohama, přejížděl rukama po kluzkých parketách a upřeně na mě zíral. Pak se jeho ústa s děsivou nevyhnutelností otevřela a muž zavyl:

„Eú-eú-ué!“

Zdá se, že jsem vstoupil v pravou chvíli. Zatím se ještě teprve snažil zvednout. Tak co se tu vlastně přihodilo? Profesor nebyl sám... Výstřel ho zasáhl do srdce... A támhle se na podlaze válí pistole, celá od krve.

To fakt nedává smysl.

Vrah zastřelil profesora a pak si počkal, až povstane a zahryzne ho?

I když mám pocit, že jsme už něco takového snad dokonce řešili. Zločin z vášně...

„Tak teď už tím spíš žádný cavyky,“ řekl jsem profesorovi a přistoupil ke stolu. Viktor Aristarchovič sebou zazmítal, dal jednu ruku dolů a začal škrábat nehty na desku stolu, jako by se ke mně snažil přitáhnout.

Rozmáchl jsem se a jedinou ranou mačety jsem mu usekl hlavu.

Otočil jsem se a zamířil k muži, kterému se už mezitím podařilo zvednout na všechny čtyři. Upřímně řečeno, je to fakt pohodlná poloha. Pro mě.

„Ú-úé?“ zaskučel muž.

Přimhouřil jsem oko a jediným seknutím utal hlavu i jemu.

Toť vše.

Svět je zase o něco čistší.

Tedy, kromě téhle pracovny. Fakt nezávidím tomu, kdo ji bude uklízet. Aspoň že tady nejsou žádné koberce.

Schoval jsem pistoli a znovu vzal do ruky vysílačku – však už mi taky dobré dvě minuty vibrovala u pasu.

A vtom jsem za svými zády uslyšel šramot.

To tady jako byli dokonce tři?

Byl jsem samým překvapením jako zabrzděný, a tak jsem se otočil pomalu a nespěšně.

V balkonových dveřích stál statný muž středního věku v pomačkaném staromódním obleku a prohlížel si moje

dílo. Zpočátku - když jsem se na něho díval proti světlu - jsem ho považoval za člověka.

Pak jsem si ale všiml šedomodré kůže.

Byl to kvazi. Byl to zkurvený kvazi!

Okamžik jsme se na sebe dívali.

A pak se všechno začalo dít hrozně rychle, jak už to v takových případech bývá.

Upustil jsem vysílačku a popadl pažbu pistole. Kvazi přeskočil stůl, jednou rukou mi sevřel zápěstí pravačky, v níž jsem držel mačetu, a druhou mě uchopil za levé zápěstí, aby mi znemožnil vytáhnout pistoli. Mlčky jsme spolu zápolili. Byl silný, jak už jeho plemeno bývá, ale já byl příliš naštvaný a vyděšený, než abych povolil.

Hlavou jsem ho vši silou udeřil do tváře a zároveň jsem ho kolenem nakopl mezi nohy. Kvazi ucouvl, zlomek vteřiny váhal a pak se vrhl k balkonovým dveřím. Instinktivně jsem zaklekl a dvakrát vystřelil za ním, ale už ve chvíli, kdy jsem mačkal spoušť, mi bylo jasné, že ho v té rychlosti netrefím.

Kvazi se neotočil, přehoupl se přes zábradlí a spadl dolů.

Když jsem se vyřítit na balkon, kvazi zrovna vybíhal ze dvora. Jeho statná postava se jen mihla a hned zmizela za rohem vedlejšího domu.

Měl jsem dost rozumu, abych už po něm nestřílel. A taky abych za ním neskákal. Nejsem kvazi a desetimetrová výška pro mě není žádná legrace...

Podíval jsem se dolů, jestli je tam správkyně. Ale před krytým zápražím nikdo nestál.

Zatraceně! „Soudruhu komisaři!“ ozvalo se od dveří bytu. „Soudruhu komisaři, jste v pořádku?“

„Nejsem soudruh!“ opáčil jsem a schoval pistoli do pouzdra. „Ale v pořádku jsem.“

Vrátil jsem se na místo, odkud jsem střílel na kvazi, a v duchu odhadl úhel. Vypadalo to, že kulky letěly kamsi vysoko nahoru, a ne do oken sousedních domů. Díkybohu za moje policejní reflexy a nízkou zástavbu v centru.

„Viktore Aristarchoviči...“ vzlykla tesklivě správkyně, když stanula ve dveřích pracovny. „Ach, Viktore Aristarchoviči, jak jste jen mohl! Proč jen jste...“

Střelil jsem po ní pohledem a dospěl k závěru, že to myslí naprosto upřímně. Za jejími zády přešlapoval domovník – mladý Tádžik s lopatou. Ne, s lopatou ne, opravil jsem se vzápětí. Byl to rýč, a to pořádně nabroušený. Pochvalně jsem Tádžikovi pokynul.

„Neviděla jste tohle... druhého?“ Špičkou boty jsem štouchl do useknuté hlavy.

„Ne!“ Správkyně rázně zavrtěla hlavou. „Ne, ne! Ten dovnitř nešel! Od chvíle, co odešla profesorova paní, jsem byla celou dobu na místě. A dovnitř nikdo nešel!“

„Určitě máte ve vstupu kameru, že ano?“ řekl jsem. „Takže se nebojte, podíváme se, co a jak...“

„Já ho viděl,“ řekl Tádžik a naprázdno polkl. Rusky mluvil čistě a bez přízvuku – ten kluk určitě vyrůstal už tady v Moskvě. „Šel přes dvůr hodně brzo ráno, zrovna když jsem vyvážel popelnice.“

Znovu jsem se podíval na správkyni.

„Směna mi začala v sedm,“ řekla spěšně. „Přes noc tady zrovna dneska nikdo nebyl, ale vstupní dveře bývají zamčené, takže snad jediné že by ho pustil někdo z nájemníků...“

„Nikdo vás z ničeho neobviňuje,“ řekl jsem. „Přijdeme tomu na kloub. A zatím opusťte místo činu, prosím.“

A teprve poté, co správkyně a domovník – s rýčem stále v pohotovosti – opustili byt, dovolil jsem si znovu zapnout vysílačku.

* * *

Náš policejní okrsek je malý. To proto, že se nachází v centru. Jistě, i tady žijí lidé a taky je tu všude okolo spousta obchodů a kanceláří. Ale s okrajovými panelákovými čtvrtěmi se to přece jen nedá srovnávat. Práce je míň a to znamená, že je tu taky míň personálu. A ti, kteří tady pracují, se navíc převážně zabírají zloději a podvodníky.

Zato na smrtelné případy tady máme jen jednoho jediného člověka.

Mě.

„Denisi, uvědomuješ si, že jsi tady u nás jediný, kdo řeší smrtelné případy? Tak uvědomuješ si to, nebo ne?“

Podíval jsem se na šéfkou stanice a přikývl. „Ano, Amino Indrisovno. Uvědomuji.“

Pokud je šéfkou policejní stanice žena, je to zlé. A pokud je to žena z Orientu, je to naprostá hrůza. Ne snad proto, že by se žena nebo orientální žena na takové pozici nevyrovnala mužům. Kdepak, naprosto se jim vyrovná. Ale aby dokázala, že má na to, velet několika desítkám drsných chlapů, musí žena (a tím spíš orientální žena) dlouho a pečlivě dávat najevo, že i ona má koule – ocelové koule, co váží pěkných pár kilo. Jenže ve chvíli, kdy už o tom nikdo ani v nejmenším nepochybuje, má dotyčná žena tuhle svoji drsnost vrytou natolik hluboko pod kůži, že se jí nedokáže zbavit.

„Tak jak je kurva možný, kapitáne, že máš na dvacet výjezdů ke smrtelným případům třináct bezhlavých mrtvol?“

„Je to nebezpečná práce, Amino Indrisovno,“ řekl jsem, a příliš pozdě si uvědomil, že jsem jí tím jenom přihrál na smeč.

„Ach, tak nebezpečná?!“ zvolala podplukovnice Dauletidinová s podezřelým soucitem v hlase. „Ale nepovídej! Chudáčku, ty ses asi hodně bál, že ano?“

A přitom je to taková pěkná ženská. V nejlepším věku. Má manžela. A tři děti... Kdy je jenom stačila porodit? To by mě zajímalo, jestli doma taky velí ona? Anebo je doma všechno, jak se sluší a patří, a hlavní slovo má manžel?

„Amino Indrisovno, je to moje vina,“ povzdechl jsem si. „Ale považte, vůbec nic nenasvědčovalo tomu, že by... Správkyně měla podezření, že se profesor zastřelil. Já dospěl ke stejnému závěru. Při vstupu do bytu jsem dodržoval všechna bezpečnostní opatření... Profesor už povstal, jenže jakmile jsem se natáhl pro síť, další se na mě vrhl zezadu! A profesor najednou zrychlil – najedl se, a však víte, jak dovedou být rychlí, když se najedí...“

„Je mi jasné, že lžeš,“ řekla podplukovnice opovržlivě. „I když ne ve všem... O tom druhém jsi vážně neměl potu-

chy. Ale i tak jsi je mohl jenom znehybnit. O tom nepochybuj.

Povzdechl jsem si.

„Seš fajn chlap, Denisi,“ řekla Amina Indrisovna nečekaně a já rázem strnul. „Opravdu tě nechci propustit. Ale už na tebe přišly tři stížnosti od kvazi.“

„Dvě!“ opravil jsem ji.

„Tři. Kvůli tomu basketbalistovi. Pak ohledně kluka, co ho srazilo auto. A nakonec teď – kvůli profesorovi a jeho vráňovi.“

„Kdy to sakra stihli?“ zamumlal jsem a horečně přemítal.

„Teď odpoledne, ještě ses ani nestačil vrátit na stanici.“ Šéfka se zamračila – ani ona zřejmě nepočítala s tím, že by kvazi mohli zareagovat tak rychle. „Když jsi ty povstavec zkrátíl o hlavu, nebyl tam poblíž ještě někdo další?“

„Nikde ani živáčka,“ opáčil jsem.

„Je to zlé. Opravdu, ale opravdu zlé,“ řekla Amina Indrisovna a začala přecházet po kanceláři sem a tam. Seděl jsem tam jako nějaký školáček a po očku ji pozoroval. „Norma definitivní úmrtnosti při zadržování povstanců činí dvacet procent. U tebe je to šedesát pět. Takže tě prostě musím propustit. V nejlepším případě – v tom nejlepším, Denisi! – bych tě mohla upíchnout k nějakému papírování. Chtěl bys?“

Mlčel jsem. Kdyby mi hodlala sdělit, že budu propuštěn nebo přeřazen, tak by si všechny tyhle řeči nechala od cesty. Pokud by už bylo o všem rozhodnuto, neztrácela by čas a rovnou by mi to oznámila.

„Další možnosti nejsou?“ zeptal jsem se, aniž bych zvedl zrak.

„Budeš pracovat ve dvojici jako na všech normálních stanicích.“

To bylo nepřijemné. Ale taky to bylo to nejmenší zlo.

„Když jinak nedáte...“ Povzdechl jsem si. „Ale pokud vím, tak teď zrovna nemáme nikoho volného. Takže s kým bych měl teda...“

„S tím si nemusíš lámat hlavu,“ odpověděla šéfka. „Kvazi naštěstí sami přišli se svým návrhem.“ Stiskla tlačítko na

malém pultu před sebou a zavelela: „Pošlete mi sem Michaila Ivanoviče.“

Dveře kanceláře se otevřely a dovnitř vstoupil... Evidentně Michail Ivanovič.

Statný muž středního věku ve starém saku s širokými klopami.

S šedomodrou kůží.

Kvazi.

Ten samý, po kterém jsem dneska ráno střílel.

Najednou jsem měl pocit, že se mi vnitřnosti proměnily v jeden velký kus ledu.

„Michaile Ivanoviči, seznamte se. Tohle je komisař Denis Simonov, náš odborník na smrtelné případy,“ řekla Amina Indrisovna. „Velice horlivý.“

„Všiml jsem si,“ řekl kvazi a podal mi ruku. „Michail Ivanovič.“

Ve tváři neměl vůbec žádné emoce. Kde by se tam taky vzaly - vždyť je to kvazi! Ani ironii, ani zlost, ani škodolibost.

„Michail Ivanovič teprve dnes dorazil zpoza Okruhu,“ pokračovala Amina Indrisovna. „Má velmi dobrá doporučení, je to... Michaile Ivanoviči, byl jste přece příslušníkem bezpečnostních složek, než jste... Chci říci v minulém... V minulosti?“

Bylo příjemné vidět, že i naše drsná šéfka může upadnout do rozpaků.

„Ve svém minulém životě jsem byl okrskářem,“ řekl Michail Ivanovič. „Okrskovým inspektorem. V malém městečku Myškino v Jaroslavlské oblasti.“

Pořád tam stál s rukou nataženou mým směrem a zíral na mě.

„Denisi Igoreviči!“ zavrčela šéfka.

Zvedl jsem se a podal kvazi ruku.

„Denis Simonov, kapitán, smrtelné případy,“ řekl jsem.

A potřásl si rukou s mrtvákem, na něhož jsem dnes neúspěšně střílel.

Michailova ruka byla silná (není divu) a horká (což se rozumí samo sebou). Kvazi mají běžnou tělesnou teplotu třicet sedm celých devět. A taky jsou alespoň o polovinu, ne-li rovnou dvakrát silnější než běžný člověk.

„Jsem si jistý, že najdeme společnou řeč,“ pronesl kvazi.
„Můžete mi říkat Míšo.“

„Určitě,“ odpověděl jsem s úsměvem. „A vy mi zase můžete říkat Deny.“

Upřeně jsme se na sebe dívali, ruce pevně stisknuté.

„No, to je milé,“ řekla šéfka pochybovačně. „Tak to jsem ráda. V tom případě byste možná mohli společně uzavřít ten případ, kterému se od rána věnuje Denis? Abyste se trochu sžil s prostředím... Promiňte, Michail Ivanoviči!“

„Nic se nestalo,“ odpověděl kvazi, aniž by se k ní otočil. „Nemám žádné předsudky vůči slovu ‚žít‘. Koneckonců, je to jen slovo. Půjdeme, Deny?“

„Pojďme, Míšo!“ řekl jsem.

Kancelář naší drsné orientální šéfky jsme opustili ruku v ruce. Já se široce usmíval a Michail se na mě pozorně díval.

Na chodbě nebyla ani noha.

Vzdálili jsme se na dva kroky od dveří a zastavili se.

„Takže?“ zeptal se jednoslovně kvazi.

„Jestli se někomu třeba jenom slůvkem zmíníš...“ zašeptal jsem.

Bohužel čekal na pokračování. A tak jsem musel pokračovat:

„Tak tě pošlu, kam správně patříš, mrtvolo.“

„Mrtvého není tak snadné zabít, mladíku,“ řekl Michail Ivanovič, starý kvazi, který teprve ráno přijel do Moskvy ze Zemí mrtvých.

„Vím, jak na to,“ odfrkl jsem si.

Pokrčil rameny.

A v příštím okamžiku jsem byl najednou přitisknutý ke zdi a moje nohy se houpaly dobrého půl metru nad podlahou. Starý mrtvý okrskář mě držel jednou rukou, a to s takovou silou, že sako mé uniformy, do kterého zaryl prsty, praskalo ve švech, zatímco z mojí košile začaly odletovat knoflíky.

„Zabít kvazi, to není jako useknout hlavy nerozumným dětem, Denisi,“ řekl chladně.

Ale vlastně mi to tak jenom připadalo. Neřekl to ani chladně, ani nijak jinak. Mrtví neumí milovat a neumí nenávidět.

„Mrkni dolů!“ zachraptěl jsem.

Sklopil zrak.

Hlaveň mé pistole se mu zespona opírala o bradu a můj prst spočíval na spoušti.

„Napotřetí už neminu,“ řekl jsem.

„Nejspíš ne,“ souhlasil kvazi.

A pustil mě.

Zřítíl jsem se na podlahu, bolestivě si narazil paty a málem se kousl do jazyka. Ale na nohou jsem se udržel. A dokonce i pistole v mojí ruce dál mířila víceméně přesně.

„Máme jen dvě možnosti,“ oznámil kvazi klidně. „První – jdu zpátky a sděluji podplukovnici Dauletidinové, čeho jsem se dnes ráno stal svědkem. Jak jsi naprosto zbytečně uťal hlavy dvěma povstancům, místo toho, abys je znehybnil a předal nám pro povznesení. Zabil jsi dva potenciálně inteligentní tvory, kapitáne.“

„To bys musel nejdřív dokázat,“ zašeptal jsem.

„Kvazi nelžou a všichni to vědí,“ řekl Michail Ivanovič. „A druhá možnost – pustíme z hlavy vzájemné předsudky a nevraživost a začneme...“

„Nový život?“ dodal jsem co možná nejjízlivěji.

„Chtěl jsem říct, že začneme od nuly,“ opáčil kvazi. „Ale to, co navrhuješ, pasuje stejně dobře, děkuji.“

Odměl se.

I mně chvíli trvalo, než jsem promluvil.

„Kolik je vám let, Michaile?“

„Vážně mi můžeš říkat Míšo... Zemřel jsem v roce dva tisíce sedmnáct, to mi bylo šedesát čtyři. Povznesl jsem se hodně rychle, doslova během týdne. Budeme-li tedy vycházet z mého lidského data narození, je mi sedmdesát čtyři.“

„Takže jste jeden z úplně prvních, Michaile?“

Přikývl a mlčky čekal, až budu pokračovat.

„Mně je třicet,“ řekl jsem. „Když to všechno začalo, byl jsem dvacetiletý usoplenec, kolem kterého zešílel svět. A viděl jsem... viděl jsem ledasco. Nenávidím vás. Jak povstane, tak i povznesené. Všichni jste jedna pakáž – nemrtví.“

Michail Ivanovič dál nehybně stál a hleděl mi do očí.

„To jen, aby mezi námi bylo jasno,“ upřesnil jsem.

„Tak tedy, kterou možnost zvolíme?“ zeptal se kvazi trpělivě.

„Nač zbytečně vyrušovat podplukovnici?“ řekl jsem. „Je to fajn ženská.“

„Předpokládám, že najdeme společnou řeč,“ pronesl mrtvý okrskář. „Práce ve dvojici nabízí celou řadu příležitostí pro dosažení vzájemného porozumění.“

Přikývl jsem.

A práce ve dvojici také nabízí celou řadu příležitostí pro parťákovu likvidaci.

Ovšem tohle už jsem samozřejmě neřekl nahlas.

* * *

„Jsme spolu, zvládneme to!“ řekla Olga. „Určitě to zvládneme, Deny!“

Zíral jsem na ni neschopen odvrátit zrak. Svět mi rozmazaně vířil před očima, ale nemohla za to rána do hlavy, nýbrž naprostá šílenost toho, co se kolem odehrávalo. Měl jsem chuť jenom tak sedět na místě a vůbec se nehýbat...

Olga se rozmáchla a vrazila mi facku.

Z nějakého důvodu jsem se rozkašlal. Pak jsem si promnul tvář.

„To jsme to dopracovali,“ řekl jsem. „Rok po svatbě, a žena už mě mlátí...“

„Jak jsi na tom?“ zeptala se Olga.

„Jsem v pohodě. Už jo,“ řekl jsem, zvedl se z podlahy a opatrně vykoukl z okna.

Ulice byla jako vymetená.

Pak jsem se otočil a podíval se na to, co leželo na podlaze.

Nejjednodušší by asi bylo říct, že jsem se „podíval na mrtvolu člověka, kterému moje žena kuchyňským nožem uřízla hlavu“.

Ale nebyla by to tak docela pravda. Ten mladý kluk, náš vrstevník, musel být mrtvý už předtím. Jenomže tahle mrtvola kráčela přímo k nám a vydávala jakési nezřetelné bublavé zvuky – buďto šeptané vytí, anebo možná úpění. Oči měla

prázdné, ale upíraly se na nás. Vrávorala na vratkých nohách, ale nepadala. Polovinu obličeje měla roztržštěnou, nebo snad ohlodanou... A raději ani nemyslet na to, co ji ohlodalo. Nebo kdo.

Když jsem se k ní vrhl a pokusil se ji odstrčit, chodící mrtvola mě jedinou ranou srazila na podlahu. A zatímco jsem tam napůl omráčený ležel, začala se nade mnou zvolna sklánět.

A právě tehdy ji Olga zabila doopravdy. Popadla mrtvolu ze zadu za vlasy a zvrátila jí hlavu, kterou vzápětí několika rychlými pohyby uřízla. Tím velikým ostrým nožem, který si ráno odnesla z kuchyně restaurace... Z proříznutého hrdla se mi do tváře vyřinula jakási hustá tekutina, připomínající napůl sraženou krev.

„Co myslíš, nenakazím se?“ zeptal jsem se, zatímco jsem si utíral obličej do ručníku.

Olga pokrčila rameny. Kdo by na takovou otázku asi dokázal odpovědět? Nejspíš nikdo.

„Tys ho... tak zvostra...“ Uvědomil jsem si, že nejsem schopen vyslovit „zabila“.

„Táta mě už od pěti let brával s sebou na lov.“

„Ale tam to byla zvířata.“

„Však tohle taky nebyl člověk.“

„Je to ostuda,“ řekl jsem. „To já bych měl být ochránce, ne ty...“

„Jednal jsi naprosto správně, Deny. Nůž jsem měla já. Ty jsi odlákal jeho pozornost a já to s ním skoncovala. Jsme spolu. A spolu to zvládneme.“

Díval jsem se na Olgu a myslel na to, že jsem svou ženu předtím doopravdy neznal. Jak mi kdysi říkal můj táta: „Když do toho praštíš ještě před dvacítkou, tak se neoženíš se ženskou, ale se svými představami.“

Ale víte co?

Tahle ženská byla lepší než všechny moje představy.

„Zvládneme to,“ řekl jsem s úsměvem. „Jsme jedna banda!“

Olga se také usmála, ale hned zvažněla.

„Denisi, jednu věc mi slib. Jestli mě kousnou, nebo něco na ten způsob... Tak mě zabiješ, dobře? Abych se taky neproměnila v něco takovýho...“

A když jsem hned neodpověděl, pokračovala:

„Já ti to slibuju.“

Najednou mi vyschlo v krku. Polkl jsem a přikývl.

„Taky ti to slibuju. Ale my se z toho vysekáme. Moskva je odtud kousek. A v rádiu hlásí, že za Okruhem je klid.“

*„Jasně že se z toho vysekáme.“ Olga přikývla. „Kvůli němu.“
Podívali jsme se na postel.*

Syn spal jako nemluvně. Kterým ostatně byl.

* * *

Lidi od nás ze stanice si nepotrpí na zbytečné řeči. O Michailovi už všichni věděli a všichni pečlivě předstírali, že se nic zvláštního neděje.

Ostatně, co je na tom vlastně zvláštního?

Copak je v Moskvě málo kvazi? Musí jich být aspoň padesát tisíc, řekl bych. Většina žije ve vlastních čtvrtích – na Jihozápadě nebo v Ljubereckých Polích –, ale i mezi lidmi jich je dost a dost. A v těch případech, kdy se mi povstanci nepodařilo zabít a musel jsem je dopravit na stanici, si pro ně rovněž přijížděli kvazi.

Dokonce jsem se s nimi zdravil. Dokonce jsem si s nimi potřásl rukama. Je třeba se chovat v souladu s vysokými morálními standardy moskevské policie. A správný moskevský policista nemá žádné předsudky a nikoho nediskriminuje na základě rasy, pohlaví, náboženství ani případné mrtvosti.

Ale pracovat s kvazi ve dvojici!

„Denisi, pojďme se domluvit, jak se budeme navzájem oslovovat,“ navrhl Michail.

„Tak jo,“ opáčil jsem, zatímco jsem kráčel stanicí a kynul na pozdrav kolemjdoucím. „Tak já vám třeba budu říkat Vlku.“

„Proč Vlku?“ podivil se Michail upřímně.

„No, navrhoval jste přece, abychom si navzájem vybrali nějaké přezdívky, nebo ne? Vy budete Vlk a já Zajíc.“

„Navrhují se domluvit, jestli si budeme tykat nebo vykat,“ vysvětlil Michail trpělivě.

„Aha...“ zahučel jsem. „Jste starší, takže bych vám měl správně říkat Michail Ivanoviči. Jenže jsme teď taky partáci, takže by to mohlo být v pracovních podmínkách dost nepohodlné... Jakou máte hodnost?“

„My nemáme policii,“ řekl Michail. „Alespoň žádnou takovou, jako je ta vaše. A hodnosti také nemáme. Jsem osobní inspektor Zmocněnce.“

„Ó!“ řekl jsem a mírně přidal do kroku. Nelíbilo se mi, jak po mně moji kolegové pokukují. V jejich pohledech bylo až příliš mnoho špatně skrývané ironie. Všichni na stanici dobře věděli, jaký mám vztah k povstancům a ke kvazi. To bude dneska zase řečí... „To jste nejspíš velké zvíře, Michail! Ale hodnost nemáte, tak jak tedy budete...“

„U policie jsem byl majorem a formálně mi tato hodnost stále náleží,“ řekl Michail. „Vyhovuje vám tedy taková varianta, kapitáne Simonove?“

No to jsou věci! Jestli tohle nebyly emoce, tak to k nim tedy mělo zatraceně blízko.

„To se ví, že vyhovuje, Míšo!“ zvolal jsem, načež jsem se zastavil a položil ruku kvazi na rameno. „Budeme si tykat!“

Můj triumf však netrval ani vteřinu. Michail přikývl a poplácal po rameni zase mě.

„No výborně. Přesně s tím jsem počítal, Denisi.“

Nachytil mě! Tenhle kus shnilého masa si uvědomil, že si vyberu jakoukoli variantu, kterou si nevybere on... A nachytil mě! Jako děcko, kterému rodiče říkají: „Ne, ne, hlavně nesmíš jít spát!“ Jako pejska, kterému pán podává tabletku, ale hned zase ucukne s rukou... A zase podává a zase ucukne...

Dokud to hloupé psisko samo dobrovolně neskočí po hořké pilulce a nespolkne ji.

„Tak tos mě teda fakt dostal,“ houkl jsem. „Hm...“

Vyšli jsme ze stanice a já mlčky zamířil ke svému autu. Kvazi ho stejně mlčky obešel a posadil se na sedadlo spolujezdce.

„Tak co teď navrhuješ, partáku?“ zeptal jsem se vlídně.

„Pokračovat ve vyšetřování smrti profesora Viktora Aristarchoviče Tomilina.“

„Příčina smrti je useknutí hlavy, provedené komisařem Denisem Simonovem,“ opáčil jsem.

„Já mluvím o té první smrti.“

Povzdechl jsem si a nastartoval motor.

„Byl zastřelen lupičem,“ řekl jsem. „Byt byl bohatě vybavený, však jsi ho sám viděl... Lupiče viděl domovník a taky ho zachytily bezpečnostní kamery. Pravděpodobně čekal ve vstupu, až obyvatelé bytu odejdou, ale nevšiml si, že dům opustila jen Tomilinova žena. Vypáčil zámek, vešel, narazil na majitele a vystřelil. Jenomže lupič se přepočítal. Profesor povstal moc rychle a svého vraha ztrestal.“

„Jak rychle profesor povstal?“

„Hodně rychle. Během pětadvaceti minut, což je minimální možná doba. To se učí ještě v první třídě...“

„Ano. A lupič, který moc dobře věděl, že jeho oběť může povstat, se půl hodiny přehraboval ve věcech? A pustil si pomalého hladového povstance k tělu? A po své smrti také povstal během minimálního časového intervalu, takže se začal zvedat zrovna ve chvíli, kdy jsi na scénu dorazil ty?“

„To, že něco zní málo pravděpodobně, ještě neznamená, že je to nemožné,“ řekl jsem tvrdohlavě.

Kvazi nepovažoval za nutné na něco tak hloupého vůbec reagovat.

Znovu jsem si povzdechl a vyjel z parkoviště. Provoz v Moskvě už samozřejmě není takový jako dřív. Dopravních zácp ubylo a ulice nabízejí mnohem více prostoru. Benzín je drahý a místa pro dvacet milionů lidí není uvnitř Okruhu zase až tolik, aby si každý mohl dovolit jezdit osobním autem.

V Puškarevské uličce jsme se ale přesto dostali do malé zácpy, a tak jsme museli jet krokem až k Trubné ulici, odkud jsme konečně zabočili na Sretěnskou.

„V Moskvě se moc nevyznám,“ ozval se kvazi nečekaně, „ale mám pocit, že se ze stanice dá na místo činu dostat za jednu minutu. Pěšky. Nebo možná za dvě. Takže kam teď máš vlastně namířeno?“

„Za jeho manželkou do práce. Tedy, vlastně už za jeho vdovou. Budeme tam během dvaceti minut,“ odpověděl jsem.

„Proč?“

„Oznámili jí, že je její manžel po smrti, ale ona řekla, že se nemůže vrátit před koncem pracovní doby. Nepřipadá ti to trochu zvláštní?“

Michail souhlasně zahučel. Když už jsme jeli po Sretěnské, zeptal se:

„A už víš, na co se jí chceš zeptat?“

„Pár nápadů bych měl,“ řekl jsem vyhybavě. „Ale co kdybys mi zatím radši na něco odpověděl ty, Michaille?“

Kvazi si povzdechl. „Oceňuji tvé sebeovládání. Pořád jsem čekal, až se zeptáš.“

„Tak já tedy ptám.“

„Dorazil jsem do toho domu, protože jsme dostali informaci o chystaném zločinu.“

Takže takhle to je! Kdepak, je jasné, že tohle nemůže být jen shoda okolností, a to znamená, že buďto je vrahem samotný Michail, anebo o chystané vraždě věděl. Ale je hezké, že alespoň v tomhle směru nemlží.

„Odkud ta informace pocházela?“

„Informátor si přál zůstat v anonymitě,“ řekl Michail rychle.

No jistě. Kvazi sice neumějí lhát, ale s vyhybáním se odpovédím nemají problém.

„Ale ty mu... nebo jí... důvěřuješ?“

„Naprosto a bezvýhradně,“ pronesl Michail snad až trochu slavnostně. „Informace byla pravdivá, ale přišel jsem pozdě. Naneštěstí...“

„Jakpak to?“

Michail si povzdechl. Ne, moment, on samozřejmě předstíral povzdech! To se ví, že i kvazi dýchají, ovšem vždy rovnoměrně; dech se jim zrychluje snad jedině při opravdu velké tělesné námaze.

„Zácpa.“

„Zácpa?!“ zvolal jsem. „Takže žádná nečekaná setkání, telefonáty, klacky, hozené pod nohy?“

„Ne. Jen náhoda.“

„Máš ještě něco, co by nám mohlo pomoci vypátrat vraha?“ zeptal jsem se.

Michail nějaký čas přemítal a pak zavrtěl hlavou.

„Ne. Všechno ostatní se k této vraždě nevztahuje.“

Byla to vyhybavá odpověď, ale pořád lepší než nic.

Jeli jsme po Sadovém Kolcu – vnitřním městském okruhu –, kde už začínala tradiční večerní zácpa. Pomalounku se stmívalo.

Ach ty zácpy, bič velkoměst. Zácpy zabíjejí... Po katastrofě klesl počet automobilů v osobním vlastnictví hned pětinašobně, ale zácpy přesto nezmizely! Jak jsme po městě dokázali jezdit předtím, to mi tedy hlava nebere...

„A co tam u vás v Petrohradu?“ zeptal jsem se.

„Tam u nás zácpy nemáme. Jen málokdy jezdíme osobními automobily.“

„Ale i u vás přece žijou živí.“

„Ano, dvanáct a půl procenta.“ Michail přikývl. „Ovšem také oni dávají přednost metru a jízdám kolům.“

„Máte teplejší zimy,“ zabručel jsem. To se ví, že jsem viděl reportáže z hlavního města neživých, v nichž zástupy kvazi v pečlivě vyrovnaných řadách disciplinovaně jezdily po Něvské třídě na bicyklech... Ale když si s nějakým kvazi tak nějak normálně, lidsky vykládáte a pak si najednou představíte všechny ty davy mrtvých cyklistů, začne vám zničehonic běhat mráz po zádech.

Vepředu se mihlo písmeno M a já zabrzdil u obrubníku.

„Nestačil jsem se najíst,“ řekl jsem. „Dáš si taky?“

Michail zaváhal a podíval se na mě. Pak pomalu přikývl: „Ano. Kvaziburger.“

„Jo, vím, co to je.“

Vystoupil jsem z auta a zaběhl do McDonald's, kde jsem bezostyšně zamával svým služebním průkazem a protlačil se davem výrostků rovnou ke kasám.

„Jeden cheeseburger a jeden kvaziburger. A k tomu velkou kolu a velkou minerálku.“

Nikdo na mě zlostně necivěl, dokonce ani mládež. Během uplynulých deseti let se začala policie a armáda těšit výrazně větší úctě než předtím. Vrátil jsem se s kořistí do auta, podal Michailovi tu jeho náhražku, vybalil vlastní kus žvance a pomalu se rozjel pravým pruhem.

Žvýkal jsem svůj karbanátek se sýrem, zasunutý do housky bez chuti a zápachu, a přitom jsem pošilhával po Michailovi. Ten jedl kvaziburger – cibuli, salát, okurky, rajčata a lilek, to všechno v úplně stejné housce, jakou jsem měl já.

„Nemáš někdy chuť na maso?“ zeptal jsem se.

„Víš přece, že všichni kvazi jsou vegetariáni.“

„Vím. Jenom se ptám, jestli na ně nemáš chuť.“

„My už jsme si svůj díl masa snědli,“ odpověděl Michail. Na chvíli zaváhal a pak pokýval hlavou. „Ano, to vyznělo hrubě. Promiň. Ale jsme vegetariáni a nemáme chuť ani na maso, ani na ryby, ani na sýry.“

Znovu se pustil do žvýkání, ale když jsme minuli další blok, náhle dodal:

„Občas dostanu chuť na mléko. Jednou jsem se ho napil. Pozvracel jsem se.“

„Co zkusit sójové?“ navrhl jsem.

„Je to hnus. Ale piju ho. S umělým medem. To je taky hnus. Cítím jakékoli chemické příměsi. Dokonce i stopy fosforečných hnojiv na tomhle listu salátu... I když ho dlouho a důkladně oplachovali. Tam u nás se snažíme jíst jediné biozeleninu.“

Na okamžik mi ho až přišlo líto. Jenže v tu chvíli dodal:

„Ale zároveň je mě mimořádně těžké otrávit. Mohu jíst lidské jedy celým lžícemi, ale neuškodí mi. A maso mě také nezabije. Tělo ho jednoduše odmítne.“

Odmítne... To je mi ale delikátní formulace... Znovu jsem se na Michaila úkosem podíval a zeptal se ho:

„Tak to mi pověz ještě něco... parťáku. Tenhle tvůj pitomý oblek... To je ten, který jsi měl na sobě ve chvíli, kdy ses pozvracel?“

Kvazi se podíval na svoje sako, jako by ho viděl prvně v životě. Pak si z klopy setřepal jakýsi vlásek.

„Ne,“ odpověděl. „Tamten byl špinavý a potrhaný. Ale na venkově je spousta malých městeček a spousta opuštěných obchodů. Vždycky si vybírám jedno a totéž. Je to zvyk.“

„To není zvyk, to je zkostnatělost,“ řekl jsem s nečekanou zlostí.

„Ano, zkostnatělost,“ souhlasil kvazi. „Nejsme schopni se rozvíjet, to je pravda. Dívám se na staré filmy, čtu staré knihy a nosím staré oblečení. Taková je cena za povznesení.“

„Hm, pak ale možná nemá smysl říkat tomu povznesení,“ poznamenal jsem, zatímco jsem zabočoval k Ústavu biochemie a parkoval auto.

„Jenomže povznést se dá i z naprostého dna, Denisi,“ namítl kvazi jemně. „Strávíš-li nějakou dobu jako nemyslicí krvelačné zvíře, může ti současný stav najednou připadat celkem příjemný. Navzdory veškerým minusům.“

Vystoupili jsme z auta. Za našimi zády hučelo Sadové Kolco a budova ústavu již byla tmavá, třebaže soudě podle toho, že se v jednotlivých oknech dosud svítilo, musel uvnitř stále ještě někdo pracovat.

„Já té jeho ženě nerozumím,“ řekl jsem. „Jak mohla zůstat v práci, když se dozvěděla, že její manžel zemřel?“

„Ale ona už přece nemůže nic změnit,“ řekl Michail vyčítavě. „To já ji naopak naprosto chápu.“

A o vteřinu později mi to docvaklo.

„Sakra!“ zvolal jsem. „Sakra, sakra, sakra!“

* * *

Navzdory své šedomodré kůži to byla opravdu krásná žena. Možná proto, že ji povznesení zastihlo, když byla zrovna v největším rozpuku krásy a sil – někdy kolem třicítky. Kvazi se kromě barvy pleti nijak nelišili od své původní, lidské podoby a nepoužívali kosmetiku. Tohle tedy musel být její skutečný zevnějšek. Přírodní.

Ovšem tmavě šedý kalhotový kostým, červené lodičky a červená blůzka – všechno tak dobře ladící s šedomodrou kůží –, to už byla věc jejího osobního vkusu.

„Přijměte mou upřímnou soustrast, Viktorie... ééé...“

„Andrejevno, ale na tom nezáleží,“ odpověděla kvazižena. „Viktorie stačí.“

„Dáváme přednost krátkým oslovením,“ souhlasil Michail.

On a Viktorie si vyměnili pohledy. Viktorie přikývla. Seděli jsme v hale u malého konferenčního stolku. Ústav

k mému překvapení nevypadal jako běžné, unylé vědecké pracoviště, ale naopak působil opravdu moderně a bohatě. Takle útulná relaxační zákoutí v halách, kvalitní automaty na kávu – a to dokonce gratis –, všechno pěkně opravené, všude samé příjemné a dobře zvolené barvy, drahý nábytek s koženým polstrováním a hezké závěsy na oknech. Laboratoře samozřejmě rovněž vypadaly dost moderně, jenže u nás se obvykle nešetří penězi na technické vybavení, kdežto na všechno ostatní se už zpravidla nemyslí. Tady byla ovšem patrná snaha o to, aby vnitřek budovy působil opravdu domácíým dojmem a aby odsud zaměstnanci nespěchali do svých skutečných domovů.

Na zdi visela obrovská vývěsní tabule se starými nástěnnými novinami (jaké se už z nějakého důvodu zachovaly jedině ve vědeckých ústavech), v nichž se ženám gratulovalo k MDŽ, a kromě toho obsahující oznámení od odborové rady, nabídky letních dovolených pro zaměstnance s rodinami, rozvrh kroužku Mladý biochemik a jiné zbytečné informace. Tohle snad vážně není ústav, ale druhý domov...

„Volali vám ze stanice...“ pokračoval jsem.

„Chápu, že se divíte, že jsem všeho nenechala a nevrátila se domů,“ odpověděla kvazi klidně. „Ale tady u nás právě probíhá důležitý experiment, který vyžaduje mou přítomnost. Viktorovi už nikdo nepomůže, ale byl to člověk naprosto oddaný své práci a pochopí mě. Tím jsem si jistá.“

Zamračil jsem se. Co to mele...

„Viktor a Viktorie, to zní moc pěkně,“ ozval se nečekaně Michail. „Byli jste manželé už před vaším povznesením?“

„Ne, poprvé jsme se seznámili až tady, v ústavu. Před třemi roky,“ odpověděla Viktorie. „Ale máte pravdu – Viktor to považoval za znamení. Lidé mívají sklony hýčkat si takové malé pověry.“

„Měl nějaké nepřátele?“ zeptal se Michail.

„Stejně jako každý mladý a nadaný vědec. Ale to nejsou takoví nepřátelé, kteří by člověku stříleli do srdce. Řekli mi, že ho zastřelil lupič, je to tak?“

Michail přikývl.

„A potom povstal a lupiče zabil?“ pokračovala Viktorie.

„Ano,“ řekl Michail.

„Dalo by se tedy říci, že spravedlnost zvítězila,“ pronesla Viktorie. „Myslím, že v tom je kus vyšší logiky. Lupič ho chtěl zabít, ale skončilo to tak, že zemřel sám, a to navždy.“

„Nejspíš jste tu zprávu nedoposlouchala do konce,“ poznamenal jsem. „Protože s tou spravedlností to... tak úplně nedopadlo.“

Viktorie povytáhla jedno obočí. Bylo to velmi lidské, ale zároveň velmi nepřírozené gesto.

„Když policejní komisař vstoupil do bytu, byli tam už dva povstanci,“ řekl jsem. „Komisař musel použít zbraň. Jsou mrtví. Oba. Definitivně mrtví. Mají useknuté hlavy.“

„Jak?!“ zeptala se Viktorie. A mrkla. Najednou se zatvářila hloupě, úplně jako obyčejný živý člověk.

„Mačetou.“

„Na tohle jsem se neptala, idiote!“ rozkřičela se Viktorie. „Jak, jak, jak se to všechno stalo? Proč se to stalo? To není správné, takhle se to stát nemělo!“

„Zločin nemůže být správný už ze své definice,“ řekl Michail.

Viktorie se ihned uklidnila.

„Máte pravdu. Ale je to moc smutné. A moc nespravedlivé. Viktor byl opravdu nadaný vědec a tohle je obrovská ztráta.“

Samozřejmě nevypadala, že by ji to nějak zvlášť sebralo. Spíš mě překvapilo, že vůbec zvýšila hlas a začala nadávat. Kvazi, která milovala svého muže? Nesmysl. Po své smrti a povznesení by ho mohla milovat jen v jednom jediném případě – pokud by se spolu znali už předtím.

Ale oni se neznali.

Mohla milovat sex. Banálně milovat sex natolik, že se tento rys její osobnosti stal po smrti a povznesení tím hlavním. Kvazi jsou jednostranně zaměřeni – to, co pro ně bylo nejdůležitější během lidského života, pro ně zůstává jediným cílem na celou nadcházející věčnost. Třeba Michail byl policista, a zřejmě dokonce dobrý. A tak i po smrti zůstal policistou, třebaže kvazi tuto práci nazývají jinak. Bezvýznamný lokální politik – starosta jednoho malého měs-

tečka - se po svém povznesení stal geniálním politikem, a tak je z něj dnes Zmocněnec, vůdce všech ruských kvazi. Zastavil válku mezi živými a mrtvými stejně, jako ji v Německu zastavil předseda tamní strany zelených a ve Spojených státech zase guvernér Kalifornie.

Viktorie mohla milovat sex nebo rodinný život, a tak se provdala za člověka. Ovšem smrt tohoto člověka by se jí neměla jakkoli dotknout. Ten člověk pro ni byl jen kolečkem ve velkém soukolí, které lze snadno nahradit.

I kdyby se do něho nakrásně zamilovala! Dobře, tak dejme tomu, že smyslem jejího nového života byla láska. Ale proč by ho potom měla zabíjet?

Kdepak, tady něco nesedí...

Vůbec nic tady nesedí!

„Celá naše práce se teď nadlouho zastaví,“ říkala Viktorie se zjevným rozčarováním. „Než najdeme někoho, kdo Viktora nahradí, a než ho do všeho zasvětíme...“

Tak o tohle se tedy jedná! Z morálního hlediska nic moc, ale zločin to není. Tak ono ji prostě štve, že její zesnulý manžel už nebude moci pokračovat v práci!

„Soucítím s vámi,“ pokračoval mezitím Michail. „A na čem vlastně pracoval?“

„Nešlo o žádné hlouposti ve stylu ‚vyléčíme všechny povstance‘, pokud vám jde o tohle.“ Viktorie pokrčila nos. „Provádíme tady celkem banální výzkum viru planých neštovic. Hledáme nové léky. A při troše štěstí nám může naše práce za takových pět let vydělat poměrně dost peněz.“

„K čemu to léčit?“ zeptal jsem se. Ta ženská se mi nelíbila, a vůbec nešlo o to, že je to kvazi. „Stačí ty puchýřky natlat jódem, a hotovo. Všichni jsme si tím kdysi prošli.“

„Děti tu nemoc překonávají snadno, ale u dospělých je to jiné,“ vysvětlila Viktorie. „Takže po našem léku bude potřeba ptávk.“

Michail pokýval hlavou.

„Mohli bychom ještě jednou navštívit váš byt?“ zeptal se pak. „Těla už odvezli... Znovu bych vám tímto rád vyjádřil svou upřímnou soustrast... Ale co když v bytě zůstalo něco, čeho si nikdo nevšiml?“

„Prosím.“ Viktorie ledabyle mávla rukou. „Já dnes pravděpodobně přenocuji v práci. V prázdném bytě bych si připadala osamělá. A máme tady moc pěkné relaxační místnosti...“

Manželova smrt ji už zjevně ani v nejmenším netrápila. Ani to, co budeme dělat v jejím bytě. Vůbec se neobávala, že tam něco najdeme.

„A já si přitom myslel, že máte s manželovou smrtí něco společného,“ pronesl jsem nahlas, čímž jsem zaskočil i sebe samotného.

Michail se na mě podíval, ale neřekl nic.

„Opravdu?“ zeptala se Viktorie. Už se pomalu začínala zvedat, ale při mých slovech se znovu posadila. „Pokud tomu správně rozumím, tak k vraždě došlo až po mém odchodu. Když už jsem byla tady v ústavu.“

Přikývl jsem.

„A moje přítomnost je tady neustále pod kontrolou.“ Viktorie zvedla tvář ke stropu, k lesknoucímu se objektivu bezpečnostní kamery. „Budovu jsem ani na chvíli neopustila. A dejme tomu, že jsem si třeba najala zabijáka... Ale copak bych ho mohla přesvědčit, aby zůstal o samotě s mrtvým tělem a posloužil povstanci jako potrava?“

„No, když budeme v tomhle zábavném teoretizování pokračovat,“ řekl jsem, „tak jste si mohla najmout člověka, aby zabil vašeho manžela a potom v bytě něco konkrétního našel. Zjistili jsme jeho totožnost – je to zločinec, který byl už dvakrát ve vězení za loupežné přepadení. Zastřelil vašeho manžela...“

„A začal něco hledat, i když mu muselo být jasné, že mrtvý každou chvíli povstane?“ Viktorie se usmála. „Pěkná hloupost. V tom případě by mrtvole usekl hlavu, anebo ji alespoň svázal. Povstanci jsou zpočátku slabí a neohrabaní. Tak proč by ze sebe měl dělat potravu?“

„Ano,“ řekl jsem s pohledem upřeným na Viktorii. „Asi je to vážně hloupost. Nikdo nepřistoupí na takovou smrt.“

Michail se zvedl.

„Omlouvám se za svého kolegu a jeho podezření,“ řekl. „Denis nám příliš nedůvěřuje. Což je samozřejmě nesmysl-

né. Omlouváme se za vyrušení. A ještě jednou upřímnou soustrast.“

„Nic se nestalo,“ řekla Viktorie a zvedla se.

Také jsem se postavil. Něco bylo špatně. Něco tady nehrálo.

Ale neměl jsem žádné důkazy, žádný motiv a žádnou spojitost mezi vrahem a Viktorií.

„Bylo mi potěšením se s vámi seznámit,“ řekl Michail náhle. A políbil Viktorii na rty.

Kvazižena se zachvěla a ucouvla od kvazimuže.

Michail si olízl rty. Jazyk měl rovněž namodralý.

„Opravdu zvláštní,“ řekl. „Nedokážu určit, o jakou látku se jedná. Ale předpokládám, že ji máte na rtech už od rána, že ano? Od chvíle, kdy jste vyšla ze dveří, políbila člověka, kterého jste najala... nebo spíš svedla... na rty, pustila ho do bytu a zamířila do práce? Kolik měl minut, než ochrnul? Pět, deset? Nebo patnáct? A co potom? Zůstal při vědomí? Viděl, jak se váš mrtvý manžel zvedá a plouží se k němu, aby se nakrmil?“

Viktorie jednou rukou popadla těžké křeslo a zvedla ho do vzduchu, aby s ním vši silou udeřila starého legračního policistu do hlavy.

Kdyby byl živý, zabila by ho. I kdyby se stačil krýt rukama.

Jenomže oba byli kvazi, a tak Michail úder odrazil.

Viktorie se vrhla k východu z haly. Vystartoval jsem za ní a v běhu vytáhl z pouzdra pistoli.

„Nestřílej!“ křikl Michail a přehnal se kolem mě. Šosy starého saka mu vlály za zády. „Nech toho, pitomče!“

Dal jsem pistoli dolů a se zbraní sevřenou před sebou v obou rukou jsem se rozběhl za nimi.

Michail Viktorii dohonil u schodiště. Skočil, pověsil se jí na záda a srazil ji k zemi. Vzápětí se už oba kutáleli po schodech dolů. Jejich lebky narážely na stupně schodiště s takovým duněním, až se mi z toho dělalo zle. Dokonce i v pádu se oba kvazi snažili roztržít si navzájem hlavu – svou jedinou doopravdy zranitelnou část těla.

A potom jí Michail zlomil vaz.